

היינו כחולמים

אמר ר' יוחנן: כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על המקרא הזה: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחלמים" (תהילים קכו, א) –

אמר: "וכי יש מנמנם שבעים שנה בחלום?"

– פעם אחת היה מהלך בדרך, ראה אדם אחד שהוא נוטע חרוב.

אמר לו: זה לכמה שנים טוען פרות?

אמר לו: לשבעים שנה.

אמר לו: כלום ברי לה שתחיה שבעים שנה, ותאכל ממנו?

אמר לו: אני מצאתי את העולם בחרובים; כשם שנטעו אבותי לי כך אטע אני לבני.

ישב חוגי לאכל, נפלה עליו שנה ונתמנמם.

עלה צוק והקיר עליו ונתפסה מן העין וישן שבעים שנה.

כשנזער ראהו לאדם אחד שהוא מלקט מאותו חרוב.

אמר לו: אתה הוא שנטעתו?

אמר לו: אבי אבא.

אמר: ודאי מנמנם הייתי שבעים שנה.

ראה אתונו שילדה לו עזרים עזרים.

הלך לביתו, אמר להם: בנו של חוגי המעגל היכן?

אמרו לו: בנו אינו בעולם, אכל יש בן בנו.

אמר להם: "אני חוגי המעגל" – ולא האמינו לו.

הלך לבית המדרש, שמע החכמים אומרים: ברוך לנו שמועה זו עכשו כפימיו של חוגי המעגל, שקשהיה נכנס לבית המדרש, כל גושיה שהיתה להם לחכמים היה מלשכה.

אמר להם: "אני חוגי", ולא האמינו לו, ולא נהגו בו כבוד כראוי לו.

חלשה דעתו ובקש רחמים – ומת.

אמר רבא! זה שאמרין הבריות: "או סברותא או מיתותא".

- חוני מצטער על פסוק שקשור לגאולה. איזה מין דבר זה שהגאולה תבוא וזה יהיה כמו חלום. האם יש מי שחולם שבעים שנה? מה זה מועיל לי החלום הזה אם כל החיים הם בתוך החלום ואתה לא מתעורר כלל. צער על עיכוב הגאולה.
- נטיעת החרוב. ' לנטוע את החרובן.' התיקון הוא ארוך. והגאולה מגיעה קמעא קמעא. כל אחד מתקן ומכין לדורות הבאים.
- ישן שבעים שנה. בזמן הזה העולם מתקדם. דברים נולדים. התורה פרה ורבה.
- חוני מגיע לביתו ולא מזהים אותו. אך עצם הנוכחות שלו משרה בהירות. הוא בטל לנצח. הוא נהיה חלק מהנצח. יש שלב מסויים שבו אדם נהיה חלק מהנצח בעצמו, ואפילו קרבת המשפחה בטלה.
- היכולת של האדם לפעול בנצח תלויה ועומדת בכך שהוא מרגיש שייך. שיש לו חברים, חברותא. הצדיק כוסף לגאולה עכשיו. כוסף לזה, אין לו סבלנות להמתין. [עמרם] אך מראים לו שבעצם הכל נע לעבר הגאולה, ואפילו צדיק כל כך גדול שחפץ בגאולה לא מסוגל לפעול שלא בתוך דורו וההכרות איתו. או חברותא או מיתותא. לשאלה – כיצד חוני כל כך רגיש לכבודו? התשובה היא שכך האדם עובד. חייב שייכות. חייב הקשר. חוני חווה את הגאולה. הנה ראית כיצד אדם ישן שבעים שנה, והנה אתה רואה כיצד מעשיך פרים ורבים- אך מתברר שיש צורך בהקשר, בשייכות. ולכן- כל דור פועל את שלו, בסביבה שלו, ובסוף הכל מצטרף.
- לשאלה איתה פתחנו- מה מועילה לי גאולה שתגיע בעוד הרבה זמן, המדרש עונה שהגאולה הוכלת ומתקדמת כל העת, ודוקא בדור בו נולדנו, בו יש לנו חברים – אנחנו מסוגלים לפעול וליצור ולבנות, ולבטל את החרובן עם נטיעת החרוב.